

Marin Mincu și *agonia* corporală a scriiturii

Șerban AXINTE*

Keywords: *theory of the novel; bodily agon; authenticity; self-referentiality; implicit poetics*

1. Textualismul proceselor vitale

De numele lui Marin Mincu se leagă unele concepte teoretice care au avut o carieră mult discutată în România ultimei jumătate de veac: *experimentalism*, *autenticitatea scriiturii*, *recuperarea corporalității subiectului*, *autoreferențialitatea textului*, *întemeiere ontologică* și, bineînțeles, *textualismul*, termen ce denumește una dintre cele mai importante și fecunde direcții de gândire din zona literarului, fiind, totodată, un corolar al noțiunilor amintite mai sus. Am afirmat că aceste concepte au avut o carieră mult discutată deoarece nu puțini au fost acei critici cu pretenții de teoreticieni ai literaturii, care le-au preluat necritic și, în necunoștință de cauză, le-au conferit sensuri eronate și le-au utilizat în contexte inadecvate. Astfel de întrebări aveau în spate dorința de mascare a impresionismul critic – dominant în epoca postbelică – prin recurs la o terminologie nouă (pentru acele vremuri) de la care au fost împrumutate, însă, doar unele caracteristici de suprafață. De altfel, Bogdan Crețu surprinde aceste deformări și falsificări ale conceptului de *textualism*, de care se fac răspunzători unii dintre critici: „cei mai mulți îl reduc la un efort de a tehniciza discursul literar, de a aplica o formulă metatextuală, de a confecționa după rețetă un *text* care, preocupat fiind de propriul mecanism genetic, eludează trăirea” (Mincu 2009: 8). Chiar și așa, aceste provocări teoretice au produs anumite emulații, discursul critic captând unele valențe novatoare. În cele ce urmează voi încerca să aproximez sistemul critic al lui Marin Mincu, punând accentul pe acele aspecte prin care gândirea celui ce a scris *Eseul despre textualizarea poetică* se distinge, nu doar în raport cu reușitele autohtone din domeniul de referință, ci și cu teoriile sursă, din care Marin Mincu a extras esențialul, împingând în același timp lucrurile mai departe prin unele inovații teoretice deloc neglijabile. Ulterior, voi încerca să restituie concepția despre roman a teoreticianului român.

Marin Mincu este un adevărat întemeietor al unei noi paradigme critice, aflată în sincronicitate cu gândirea occidentală, în special cea franceză și italiană. Dar, teoreticianul român se distanțează programatic de „formalismul hiper-abstract” al *Tel Quel*-iștilor (Julia Kristeva, Philippe Sollers, Roland Barthes), așa după cum observa și Octavian Soviany în anul 2002, atunci când sublinia frecvența cu care

* Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Academia Română, Filiala Iași, România.

Mincu vorbește despre *întemeierea ontologică* a creației artistice, asimilabilă marilor acte existențiale:

Chiar și ideea de experimentalism este în spiritul unei asemenea întemeieri ontologice a demersului creator care implică interograrea permanentă a artei, deplasarea accentului de la operă la actul producerii ei, în numele unui dinamism *sans rivage* ce are mobilismul și spontaneitatea proceselor vitale (Soviany 2002: 358).

Aceste „procese vitale” amintite de Soviany numesc sugestiv acele elemente prin care *metoda* lui Marin Mincu se individualizează. Înainte de a analiza principalele elemente ce compun sistemul critic al acestuia, transcriu aici un fragment dintr-un interviu pe care Marin Mincu i l-a acordat lui Marcel Pop-Corniș:

Textul literar poate fi considerat acel ansamblu material de elemente, constituit din sisteme diverse de semne, articulate unitar în baza unor raporturi de ordine, instituite de legile interne ale oricărui gen. Ale fiecărui gen și ale oricărei opere (text) luate separat, mai trebuie adăugat. Nu orice text este o operă literară, dar orice operă literară este un text; pornind de la acest postulat, nu se mai poate eluda faptul acceptat aproape unanim că structurile operei sunt materiale și că organizarea acestora se încadrează diacronic în schemele unor coduri recognoscibile ce aparțin diverselor genuri sau diverselor niveluri ale diverselor genuri (Mincu 2009: 53).

Deși unele considerații din fragmentul citat nu surprind prin noutate, trimițând chiar spre unele locuri comune ale științelor textului, paragraful e relevant pentru ordinea intelectuală și disciplina interioară a teoreticianului, care își aproprie ființial *lumea textului*. Simte nevoia ca, înainte de a își expune teza proprie, să dispună de un fundament foarte clar.

2. Critica empirică versus acțiunea textualizantă

Cel care a introdus în cultura română *critica semiotică* și pe cea *textualistă* simte nevoia unor distanțări programatice de unele direcții de interpretare a literaturii pe care le consideră vetuste și parazitare pentru evoluția criticii. *Călinescianismul* (a se citi *impresionismul*) este una dintre acestea. El consideră că semiotica narativă a pus sub semnul întrebării multe teritorii ce funcționau ca niște tabuuri pentru critica tradiționalistă, demonstrând că un text este interpretabil prin metode precise. Demersul critic, afirmă criticul, apare sărăcit în absența analizei literarității operei. Ea are nevoie de o anumită disciplină a metodei, absolut obligatorie în critica postcroceană. *Realitatea textului* fiind propusă ca punct de pornire în analiză, critica modernă pune accentul pe *metodă* „spre a se emancipa de anarhia abordărilor impresioniste, ce substituiau totul unei receptări empirice, altfel zis «creatoare»” (Mincu 2009: 53). Acestor abordări empirice, Marin Mincu le opune *acțiunea textualizantă*, căreia îi stabilește principiile în intervenții critice de diferite facturi, de la cronici literare și interviuri, la lucrări solid întemeiate științific. În afară de toate acestea, ideile lui transgresează genurile criticii și ajung să emuleze în creația literară propriu-zisă. Concepțiile sale se organizează într-un sistem coerent și fluid, deloc arid, în ciuda faptului că promotorul lor a fost acuzat de nenumărate ori de exces de tehnicitate.

Marin Mincu acomodează într-un mod convingător rigorile unei metode cu libertățile unor aspecte de natură ontologică. Bogdan Crețu subliniază în prefața

amintită chiar acest fapt. Miza tuturor scrierilor autorului seriei romanești *Intermezzo* „a fost aceea a scufundării, prin intermediul scriiturii, în străfundurile sinelui, inaccesibile în lipa acestei inițieri de sorginte textualistă” (Mincu 2009: 9).

3. Textualismul, o categorie existențială

Într-un interviu acordat lui N. Grigore Mărășanu, scriitorul face unele precizări legate de metoda sa de a scrie:

Textualismul este [...] o *invariantă* cu valoare aproape „epistemologică” pentru cercetarea textului literar, dar aceasta, singură, nu mi se mai pare suficientă: trebuie găsite și alte căi pentru a investiga în continuare și alte versante ale operei, care impun mijloace de cunoaștere cu totul diferite. [...]. Literatura este [...] un fenomen în perpetuă mișcare și dacă nu ești atent când trebuie să te *deplasezi*, riști să pierzi înscrierea în «competiție». În ceea ce mă privește, am făcut din textualism (și implicit din textualizare) aproape o categorie existențială care să mă (auto)reflece ca subiect/obiect (Mincu 2009: 72).

Ideea de proces e mereu prezentă în aceste reflecții teoretice. De altfel, ieșirea din ariditate, din tehnicism se face tocmai prin această mișcare doar aparent browniană, prin implicare nemediată, prin trăirea scrisului ca stare de necesitate. Universul semantic – lumile conștiinței coagulate în straturi ce interferează – este elastic și permeabil la tot ce vine din exterior. Ideile se autogeneză și capătă corporalitate, fiind subordonate unui *eu* ce este deopotrivă ontologic și epistemologic. Totul răspunde unei *realități extinse*. Ființa cade pradă unui real dincolo de palpabil sau de materialitatea înțeleasă în mod tradițional. *Eul* este și flux necontrolat de tropi culturali aflați în diferite stadii de asimilare. Din acest motiv, dimensiunea intertextuală a scriiturii ocupă un loc privilegiat în sistemul teoretic al lui Marin Mincu. El consideră că intertextualizarea, teoretizată la toate nivelele textului, se metamorfozează concomitent în conținut și în formă, adică, devine dintr-o dată unicul subiect/obiect al scriiturii. Materialitatea ce se regăsește în diferite stadii de agregare corespunde unui real mediat doar de text. Luarea în posesie a lumii nu poate fi altfel decât *agonică* pentru că se produce printr-o succesiune de negocieri. „Realul” nu poate fi comunicat decât prin scriitura care îl desemnează; el pare doar accesibil, dar, în absența medierii textului, nu se poate ajunge la el. Cel care scrie se prefăce că se integrează ca subiect autoironic în text, având șansa de a accede la un real răsturnat, prin disimularea jocului; sesizează topografia aceluși real, dar ulterior o pierde. Se află simultan dincoace și dincolo, în afară și înăuntru, este „situat în *focarul semiozic*, ațintind o lupă intensă asupra subiectului” (Mincu 2009: 74). E importantă această nuanță a disimulării jocului pentru că o anumită distanțare – ce poate părea paradoxală – e necesară în acest proces de identificare dintre trăire și text. Ieșirea (existența în afară) predispune la contemplație, iar aceasta poate funcționa ca un contrapunct. Realul trebuie trăit și din afară și dinăuntru. De aici, necesitatea metadiscursului care să acomodeze, să unifice în conștiință cele două planuri.

4. Abolirea vieții, recuperarea corporalității

Într-un fragment din jurnal, Marin Mincu spune că textualizarea înseamnă abolirea vieții, uciderea ființei prin transferul în litera textului. În viziunea sa, scriitorii

substituie „după reguli precise” viața cu textul. Acest lucru nu poate fi posibil decât printr-o complicată și alambicată alchimie verbală, deoarece fațeta materială și „pulsatorie” a existenței e necesar să se regăsească în corpul scris: „când această urmă grafică a ceea ce este viu palpită, pulsează, asumă acea autenticitate inefabilă a trăirii, omologată prin intermediul atâtor aparate critice, aflate în stare de emisie permanentă, avem premisele minime pentru a postula apariția unui Text” (Mincu 2006: 346).

Viziunea lui Marin Mincu asupra actului scrierii se dezvoltă prin acumulare. El revine foarte des, chiar obsesiv, asupra acestei teme, lăsând impresia că se edifică el însuși asupra ei pe măsură ce o explorează. Nimic nu există în afara procesului. De aceea crede că „numai o îndelungată conștiință de sine a Textului – *id est* autorefectarea metatextuală a acestei conștientizări la nivelul formelor de expresie constituite – declanșează/ închide procesul textualizării”. Recuperarea corporalității subiectului se dovedește a fi unul dintre cele mai importante deziderate. Procesul descris mai sus presupune o autorefectare dublă. Prima este cea a textului care își selectează și își corporalizează un tip de discurs, pe măsură ce avansează, iar a doua derivă chiar din conștientizarea respectivului discurs aflat în act. Astfel, textul își „coagulează o devenire autonomă” și „se diferențiază prin operații subtile de autoreferențialitate, autospecularitate, autoscopie” (Mincu 2006: 346).

5. Romanul ca metajurnal

Teoria lui Marin Mincu despre roman se află, în mod firesc, în perfectă coerență cu sistemul său critic. Nu cred că exagerez dacă spun că personajul principal al operei lui Marin Mincu este teoria ei înțeleasă ca principiu vital, autogenerativ semiotic. Într-un articol intitulat *Metajurnalul și autenticitatea scriiturii*, autorul *Jurnalului lui Dracula* mărturisește că *viața* în roman e

cu atât mai gravă și mai profundă cu cât reușește să se transforme în scriitură. Jurnalul (desigur, nu orice jurnal) este frecventat de anumiți scriitori în a doua jumătate a secolului XX nu ca o „garanție a sincerității”, cum ar spune Maurice Blanchot, ci ca o nouă *metodă romanescă* prin care se accede la autenticitatea scriiturii (Mincu 2007: 1–2).

Mărturisește că a scris *Intermezzo* ca pe un jurnal, dar aproape nimeni nu a remarcat schimbările, noutățile reclamate de această perspectivă poietică în ceea ce privește scriitura romanescă. Faptul că se consideră neînțeles nu apare ca o situație izolată. Tendința de a teoretiza și de a se teoretiza își are originea și aici. Scriitorul vine mereu cu noi explicații și cu nuanțări menite să-și reconfigureze *in progress* programul estetic și dimensiunea problematizantă a acestuia. Înțelegerea procedurii contrapunctului narativ este deosebit de importantă pentru decodarea acestei poietici, deoarece acesta cere o „simultaneitate pulsativă” a urmelor narrative, revendicată de fluxul lăuntric al evenimentelor trăite:

Sondez simultan materia realului și a imaginarului, dar eu trebuie să mă recuperez din interior mai întâi, și numai dacă un pliu al acestuia mă aruncă dincolo – în ficțiune – pot să-l urmez, dar fără să mă îndepărtez prea mult față de impulsul prim al investigației subiective. Altfel, mă situez în mit, în alegorie, în parabolă, dar în acest mod nu vorbesc despre mine ca subiect primordial, ci despre alții, adică despre un subiect colectiv și abstract care-mi scapă și, de aceea, nici nu mă interesează (Mincu 2007: 1–2).

Problema autenticității revine de mai multe ori în discursul teoretic al lui Marin Mincu. Scriitorul nu se repetă pur și simplu. În afară de nevoia de a se face mai bine înțeles, el insinuează și un pact cu sine de a fi/ de a trăi mereu conectat la un *plurivers semiotic* căreia persoana sa textuală își este sieși mijloc și scop ultim. Își surprinde intrările și ieșirile succesive dintr-un *autentic* ce se estompează chiar în clipa în care îl observă și vrea să-l transforme în text. După propria expresie, se creează un vârtej între ceea ce crede că a văzut și ceea ce începe să fie prins în actul scrierii:

Viața interioară se strecoară invizibilă între interstițiile existenței mele, manifestându-se pulsativ între impulsul de a respira și acela de a pronunța aceste cuvinte pe care încerc să le fixez acum în capcana textului. Eu scriu acum aceste cuvinte și compun aceste enunțuri, dar simt că, pe măsură ce scriu, nu pot să exprim tocmai ceea ce este mai *viu* în ființa mea, căci orice discurs intermediat de cuvânt scris falsifică. Trebuie să comunic acele senzații nude, acel impact prim cu existența trăită de mine înainte de a fi *scrisă* (Mincu 2007: 1–2).

Teoreticianul se dovedește radical în gestionarea raportului dintre percepție și actul scrierii. După părerea sa, totul constă în scriitură, în puterea de actualizare a expresiei ce se concretizează într-un discurs înregistrat și recompus din „fragmente fulgurante de trăire”. Cel ce scrie o face ca să-și amintească de sine.

Reluarea problematicii autenticității e motivată de obsesia unei definiții cât mai precise a acesteia. Marin Mincu operează o distincție netă între autenticitate și sinceritate. Între cele două concepte există unele raporturi evidențiate de mai multe teorii ale autenticității, cel mai important fiind acela de interdeterminare, o relaționare ce poate conduce spre reorganizarea semantică a ambelor segmente ale dihotomiei.

6. Funcțiile biologice ale romanescului

Teoria lui Marin Mincu despre roman se află, așadar, în strânsă legătură cu un mod particular de înțelegere a sincerității, care nu mai are valoare/ utilitate prin ea însăși, ci doar dacă înlesnește autenticitatea scriiturii. Astfel,

jurnalul cel mai autentic (și nu cel mai „sincer”) este important pentru roman, fiind o *radiografie a ființei reale* și nu doar o fotografie a existenței banale. A fi sincer când nu ești profund nu înseamnă a fi autentic. Un jurnal poate să răspundă la dezideratul sincerității [...], dar nu asta contează în primul rând. În romanul de tip diaristic se are în vedere un alt efort prin care se încearcă o cale de acces spre alt mod de cunoaștere. Astfel, pus în schema romanescă, jurnalul se „metafizicizează”. Scriitura devine autentică atunci când ia locul existenței. A fi mereu în miezul realului înseamnă să poți să transformi scriitura în existență (Mincu 2007: 1–2).

În sprijinul acestei concepții pot fi citate numeroase alte pasaje. Așa după cum am arătat și mai sus, pentru teoreticianul român, cea mai importantă valență a realului e aceea de face posibilă metamorfozarea textului într-un principiu de natură ontologică. Dar respectivul principiu presupune și ideea de proces. Aceasta ar fi nuanța menită să scoată termenul din stricta sa proprietate. Textul nu mai e ceva abstract. El corporalizează un univers al trăirilor contradictorii. Încetează a mai fi doar extensia grafică a comunicării, fiind însăși viața care se comunică în integralitatea ei.

Aceiași fel de a înțelege romanul reiese și din postfața *Pendulului lui Foucault* de Umberto Eco. Cu excepția unor amănunte ce privesc strict romanul amintit, considerațiile criticului român vizează genul românesc în general. Actul povestirii echivalează aici cu funcția biologică a celui implicat în acțiunea textuală. Există, firește, o legătură foarte strânsă între concepția lui Umberto Eco despre roman și cea a lui Marin Mincu. Ambele își au originea și în viziunea semiotică asupra literaturii, primul dintre ei manifestând o înrâurire evidentă asupra celui de-al doilea:

Orice cultură se poate povesti. Mai exact, aceasta nici nu poate să fie „descrisă” altfel decât prin construirea unui scenariu narativ. A povesti devine într-adevăr o „funcție biologică” pentru subiectul uman, chiar într-o perspectivă necesar ontologică (Eco 1991: 323–324).

Mincu propune însă inversarea termenilor:

operația narării (a povestirii) nu ar avea șanse să subziste dacă nu ar fi intrinsecă genului românesc, chiar *romanescului în sine*, luat în sens categorial [...]; nu se mai povestește ceva, un conținut oarecare, programat în funcție de *acest* receptor, ci povestea are loc în măsura în care aceasta participă la românesc. Se auto-povestește, de fapt, chiar romanescul care începe să devină treptat motivația maximă a actului povestirii (Eco 1991: 323–324).

7. Păpușa de rumeguș

După generalizări și particularizări teoretice referitoare la genul românesc, Marin Mincu adaugă: „Toată ancheta românescă are drept obiectiv aproape totdeauna dezvăluirea unui *secret* sau a împrejurărilor ascunse ale unei întâmplări”. El crede că există strategii prin care cititorului i se poate comunica sau demonta un conținut secret, care identifică sau structurează substanța romanescului; este vorba de o schemă formală, materializată prin corporalizare textuală. Există o anumită iluzie a conținutului/ conținuturilor ce i se comunică cititorului, inducându-i-se ideea că schema formală nu este importantă. Totuși, în afara acestei scheme românești, conținutul devine neinteresant. „Inițial este conținutul cel care își caută un model narativ, dar, odată găsit, acesta va fi suveran, impunându-se ca supremă cauzalitate a fabricării de text” (Eco 1991: 323–324).

Agonia corporală a scriiturii – care se naște totodată și din reflecția asupra ei – reiese cel mai bine din *Intermezzo*, un experiment românesc ce-și conține propria hermeneutică. Recuperarea în manieră *work in progress* a corporalității subiectului uman are ca efect principal literarizarea teoriei romanului. Aproape de finalul primului volum poate fi întâlnită următoarea frază: „când ai exteriorizat totul în cuvinte, nu mai există nimic profund în tine, te-ai golit ca o păpușă de rumeguș” (Mincu 1984: 404). Dar „uciderea ființei prin transferul în litera textului” conduce inevitabil spre intensificarea proceselor vitale ce conferă scriiturii corporalitate *agonică*.

Bibliografie

- Crețu, Popescu 2017: Bogdan Crețu și George Popescu, *Viață și text. Biobibliografie Marin Mincu*, Pitești, Editura Paralela 45.
- Eco 1991: Umberto Eco, *Pendulul lui Foucault*, traducere de Ștefania Mincu și Marin Mincu, postfață de Marin Mincu, Constanța, Editura Pontica, 1991.
- Mincu 1993: Marin Mincu, *Textualism și autenticitate*, Constanța, Editura Pontica.
- Mincu 2009: Marin Mincu, *Cvasitratat de/ spre literatură (A fi mereu în miezul realului)*, prefață de Bogdan Crețu, postfață de Ștefan Borbély, tabel cronologic de George Popescu, Pitești, Editura Paralela 45.
- Soviany 2002: Octavian Soviany, *Experiment și angajare ontologică*, București, Editura Gramar.
- Mincu 2006: Marin Mincu, *Experimentalismul poetic românesc*, prefață de Ștefan Borbély, Pitești, Editura Paralela 45.
- Mincu 1984: Marin Mincu, *Intermezzo*, București, Editura Albatros.
- Mincu 1987: Marin Mincu, *Metajurnalul și autenticitatea scriiturii*, „Caiete critice”, nr. 1–2.
- Popescu 2000: George Popescu, *Marin Mincu. Eseu despre autenticitatea scriiturii*, București, Editura Eminescu.

Marin Mincu and the Bodily Agon of Writing

The present paper sets out to identify the main characteristics of Marin Mincu's criticism and to restore theories that he never put together systematically in independent volumes, but scattered throughout his work. Numerous articles, literary studies and interviews are reviewed. The bigger part of the paper is dedicated to Mincu's conception of the novel. There are taken into discussion concepts like textualism, the writing's authenticity, semiotic pluriverse and the recovering of the subject's corporality. Besides revealing a poetics of the novel expressed in theory papers, this work synthetically presents an implicit poetics of the genre, as it is laid out in Mincu's novel *Intermezzo*. The writing's corporal agony – which is at the same time born from its reflection on itself – came better out from *Intermezzo*, a novelistic experiment which contains its own hermeneutics. The recovering *work in progress* of the human subject's corporality has as a main effect the literalization of the novel's theory. The being's transfer into the text's letter leads inevitably to the intensification of the vital processes that offers writing an agonic corporality.